

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 3Co/232/2017  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616205861  
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1616205861.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a Mgr. Patricie Skotnickej v právnej veci žalobcu: RadioLAN, spol. s r.o., Kuklovská 9, Bratislava, IČO: 35 892 641, zastúpeného Advokátska kancelária SOLICITOR SK, s.r.o., Šoltésovej 18, Bratislava, IČO: 36 867 683, proti žalovanému: T. T., nar. X.X.XXXX, T. XXXX/XX, Y.lacky, o zaplatenie 515,80 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 27C/14/2016-43, zo dňa 2.6.2017, takto

### rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II., ktorou bola zamietnutá žaloba o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 299 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 199 eur od 21.11.2013 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 100 eur od 3.12.2013 do zaplatenia, **p o t v r d z u j e .**
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. **p o t v r d z u j e .**
- III. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku IV. **z r u š u j e .**
- IV. Žalovanému nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 154,80 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 154,80 eura od 11.7.2013 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.); vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). Súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných podmienkach pre poskytovanie verejnej elektronickej komunikačnej služby - pripojenie do internetu vystavených žalobcom dňa 1.6.2012 (ďalej len „Všeobecné podmienky“) v bode č. 2.3. ods. 4 písm. a) v znení: „Pokiaľ dôjde k ukončeniu zmluvy uzavretej s viazanosťou pred uplynutím doby viazanosti, a to inak ako dohodou zmluvných strán alebo z dôvodu technickej neuskutočniteľnosti, uhradí účastník sankciu vo výške uvedenej v zmluve, ak je táto v zmluve uvedená,“ v spojení so zmluvnou podmienkou uvedenou v zmluve o pripojení zo dňa 7.6.2013 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným v bode 9 v znení: „V prípade porušenia zmluvných povinností zo strany užívateľa (najmä hociktorej povinnosti v bode 8 tejto zmluvy, alebo porušenia niektorého z ustanovení Všeobecných zmluvných podmienok), je povinný užívateľ uhradiť prevádzkovateľovi zmluvnú pokutu vo výške 199 eur,“ je neprijateľná zmluvná podmienka (výrok III.). Súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných podmienkach v bode 2.5.4. v znení: „V prípade ukončenia zmluvy je účastník povinný vrátiť poskytovateľovi na adresu kontaktného centra alebo iným dohodnutým spôsobom všetky zariadenia, doplnkové zariadenia či iné súčasti, ktoré mu boli zapožičané alebo prenajaté, a to do 30 dní od zániku zmluvy. Pre prípad porušenia tejto povinnosti sa účastník zaväzuje zaplatiť poskytovateľovi zmluvnú pokutu vo výške 100 eur za

každé jedno porušenie povinnosti,“ je neprijateľná zmluvná podmienka (výrok IV.). Súd prvej inštancie žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok V.).

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplata sumy 515,80 eura s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 7.6.2013 bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá zmluva o pripojení, na základe ktorej boli zo strany žalobcu poskytnuté žalovanému internetové pripojenia a dátové spojenia. Žalovaný napriek viacerým písomným výzvam neuhradil žalobcovi faktúru č. XXXXXXXXX vystavenú na sumu 59 eur, splatnú dňa 20.6.2013, faktúru č. XXXXXXXXX vystavenú na sumu 154,80 eura, splatnú dňa 10.7.2013, faktúru č. XXXXXXXXX vystavenú na sumu 3 eurá, splatnú dňa 30.8.2013, faktúru č. XXXXXXXXX vystavenú na sumu 199 eur, splatnú dňa 20.11.2013 a faktúru č. XXXXXXXXX vystavenú na sumu 100 eur, splatnú dňa 2.12.2013. Pri faktúre č. XXXXXXXXX bola suma 3 eurá účtovaná za zasielanie upomienky podľa Všeobecných podmienok. V prípade faktúry č. XXXXXXXXX bola účtovaná suma 199 eur ako zmluvná pokuta za nezaplata služieb podľa Všeobecných podmienok; pri faktúre č. XXXXXXXXX bola účtovaná suma 100 eur ako zmluvná pokuta v prípade nevrátenia koncových telekomunikačných zariadení.

3. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne len čiastočne. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o pripojení v zmysle § 44 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách. Žalobca tvrdil, že dňa 25.9.2013 od uzavretej zmluvy odstúpil pre neplnenie zmluvných povinností žalovaným, žalobca však súdu nepreukázal doručenie odstúpenia od zmluvy žalovanému. Súd prvej inštancie mal však preukázané, že žalovaný riadne a včas žalobcovi nezaplatil za poskytnuté služby. Z uzavretej zmluvy bolo zrejme, že išlo o spotrebiteľskú zmluvu, preto bolo potrebné aplikovať spotrebiteľské právo a v rámci neho ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 250/2007 Z.z. Na premlčaciu dobu v spotrebiteľských zmluvách bolo potrebné aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku (§ 101), teda trojročnú premlčaciu dobu. Keďže žalobcom uplatnený nárok je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, bol súd prvej inštancie v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. povinný z úradnej povinnosti skúmať, či nedošlo k premlčaniu nároku žalobcu. Z faktúry č. XXXXXXXXX vystavenej na sumu 59 eur, súd prvej inštancie zistil, že bola splatná dňa 20.6.2013, premlčacia doba začala plynúť dňa 21.6.2013 a uplynula dňa 21.6.2016. Keďže žaloba bola súdu doručená dňa 7.7.2016, súd prvej inštancie dospel k záveru, že z dôvodu premlčania nároku žalobcu nebolo možné mu uplatnený nárok v tejto časti priznať, a preto nárok uplatnený žalobou v časti zaplata sumy 59 eur ako premlčaný a nedôvodný zamietol.

4. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalovaný riadne a včas neuhradil cenu dohodnutých a poskytnutých služieb vyúčtovaných vo faktúre č. XXXXXXXXX, a preto zaviazal žalovaného na zaplata sumy 154,80 eura s príslušenstvom ako pohľadávky spočívajúcej v nezaplatených faktúrach (č. XXXXXXXXX) za elektronické komunikačné služby. V konaní si ďalej žalobca uplatnil nárok na zaplata sumy 3 eurá z titulu poplatku za upomienku. V tejto časti považoval súd prvej inštancie nárok žalobcu za nedôvodný, keďže v priebehu konania žalobca nijak nepreukázal, že by žalovanému nejakú upomienku zasielal. Žalobe v časti uplatnenej zmluvnej pokuty vo výške 199 eur a 100 eur s príslušenstvom súd prvej inštancie tiež nevyhovel, keď túto považoval za nedôvodnú. Z predložených faktúr bolo zrejme, že týmito boli žalovanému vyfakturované zmluvné pokuty vo výške 199 eur za porušenie zmluvnej povinnosti zotrvať v zmluvnom vzťahu a vo výške 100 eur za nevrátenie zariadení. Súd prvej inštancie zistil, že v zmluve o pripojení v bode 9 v spojení s bodom 2.3. ods. 4 písm. a) Všeobecných podmienok si strany dohodli zmluvnú pokutu vo výške 199 eur za porušenie povinností a v bode 2.5.4. Všeobecných podmienok si strany dohodli zmluvnú pokutu vo výške 100 eur za nevrátenie zariadení po skončení zmluvného vzťahu. V danom prípade žalobca ponúkol svoje služby spotrebiteľom prostredníctvom štandardných typových zmlúv, ktoré mal vopred pripravené, a v ktorých spotrebiteľia zmluvné podmienky nemôžu ovplyvniť, a to platí aj pre zmluvnú pokutu, ktorú žiada od spotrebiteľov zaplatiť vždy v nezmenenej výške bez ohľadu na to, akú zmluvnú povinnosť v zmysle vymedzenia v zmluve porušili, a tiež bez ohľadu na to, ako dlho žalovaný v zmluvnom vzťahu zotrval. Žalobca v konaní nijakým spôsobom nepreukázal, že dohoda o povinnosti žalovaného platiť zmluvnú pokutu vo výške 199 eur a 100 eur bola medzi nimi individuálne dojednaná. Nielen pri zmluvnej pokute dohodnutej vo Všeobecných podmienkach (vo výške 100 eur za nevrátenie zariadení), ale aj pri zmluvnej pokute dohodnutej priamo v zmluve o pripojení (vo výške 199 eur) mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný nemohol pri uzavieraní zmluvy ovplyvniť obsah zmluvy a výšku zmluvnej pokuty, teda tieto zmluvné podmienky neboli individuálne dojednané. Keďže žalobca individuálne dojednanie oboch zmluvných pokút nepreukázal, možno takéto zmluvné podmienky vyhlásiť za neprijateľné a s poukazom na §

53 ods. 5 Občianskeho zákonníka za neplatné. Navyše pokiaľ išlo o obsah uvedených zmluvných pokút, súd prvej inštancie dodal, že dohodnutie zmluvnej pokuty spočívajúcej v povinnosti spotrebiteľa platiť určitú peňažnú čiastku dodávateľovi za nezotrvanie v dohodnutom zmluvnom vzťahu bez toho, aby táto zmluvná pokuta zohľadňovala, ako dlho spotrebiteľ na základe daného zmluvného vzťahu už dodávateľovi plnil, vytvára značnú nerovnováhu v spotrebiteľskom vzťahu v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie teda nemôže požívať súdnu ochranu. V druhom prípade dohodnutej zmluvnej pokuty (vo výške 100 eur za nevrátenie zariadenia) súd prvej inštancie dodal, že dojednanie zmluvnej pokuty so spotrebiteľom pre prípad nevrátenia zapožičaného zariadenia súd nepovažuje za rozporné so zákonom, na platnosť takejto zmluvnej podmienky je však potrebné, aby táto bola individuálne dojednaná, čo v danom prípade splnené nebolo. Nemožno teda z takejto dohodnutej zmluvnej podmienky žalobcovi plnenie priznať. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu v časti zmluvnej pokuty vo výške 199 eur a 100 eur s príslušenstvom zamietol.

5. V zmysle § 298 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“) vzhľadom na to, že súd prvej inštancie určil zmluvnú podmienku v danom vzťahu za neprijateľnú, uviedol jej znenie vo výroku napadnutého rozsudku. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 C.s.p. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z uplatnenej istiny. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 515,80 eura s príslušenstvom, žalobca bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 154,80 eura s príslušenstvom, t.j. 30,01 %, žalovaný v časti o zaplatenie sumy 361 eur s príslušenstvom, t.j. 69,99 %. Žalovaný tak bol v konaní úspešnejší a vzniklo mu právo na pomernú náhradu jeho účelne vynaložených trov v rozsahu 39,98 % (69,99 - 30,01 = 39,98). V súvislosti s týmto konaním však žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, a preto mu súd prvej inštancie ich náhradu nepriznal.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, v rozsahu nepriznania nároku na zaplatenie zmluvných pokút spolu vo výške 299 eur s príslušenstvom. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil tým, že nedostatočne zistil skutkový stav veci, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok súdu prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie určil za neprijateľnú zmluvnú podmienku zakotvenú v bode 2.5.4. ods. 1 Všeobecných podmienok. Bez ďalšieho skúmania uviedol, že nemožno z takejto dohodnutej zmluvnej podmienky žalobcovi priznať plnenie. Hoci dojednanie zmluvnej pokuty so spotrebiteľom pre prípad nevrátenia zapožičaného zariadenia súd prvej inštancie nepovažoval za rozporné so zákonom, na platnosť takejto zmluvnej podmienky bolo podľa neho potrebné, aby bola individuálne dojednaná, čo v danom prípade splnené nebolo. S týmto záverom žalobca nesúhlasil. Poukazom na § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že súd prvej inštancie sa v kontexte (ne)priznania tohto nároku vôbec nezaoberal skutočnosťou, že v tomto prípade sa jednalo o zmluvnú podmienku, ktorá nespôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Navyše súd prvej inštancie sám konštatoval, že dojednanie tejto zmluvnej pokuty so spotrebiteľom pre prípad nevrátenia zapožičaného zariadenia nepovažuje za rozporné so zákonom. S týmto záverom žalobca súhlasil, keďže predmetná zmluvná podmienka nespôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a bola teda primeraná. Na prijateľnosť a platnosť tejto zmluvnej podmienky nebolo potrebné, aby bola individuálne dojednaná. Zamietnutím nároku žalobcu na zaplatenie tejto zmluvnej pokuty súd prvej inštancie zvýhodnil žalovaného, ktorý nevrátením zariadení podstatným spôsobom porušil zmluvné podmienky, bezdôvodne sa obohatil, môže tieto zariadenia naďalej užívať a spôsobil žalobcovi škodu, pričom súd prvej inštancie navyše odňal žalobcovi akúkoľvek možnosť si túto škodu v konaní kompenzovať.

8. Súd prvej inštancie vyhlásil za neprijateľnú tiež zmluvnú podmienku zakotvenú v bode 2.3. ods. 4 písm. a) Všeobecných podmienok v spojení s bodom 9 zmluvy o pripojení, poukazom na to, že so žalovaným nebola osobitne dojednaná a že nezohľadňuje, ako dlho žalovaný v tomto zmluvnom vzťahu zotrval. Žalobca s uvedeným názorom nesúhlasil a uviedol, že zmluvná pokuta by mala obstať v rámci súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu, obsah a osobitosti právneho úkonu, ako i na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy, najmä z hľadiska sankcionovania neplnenia povinností na strane oboch účastníkov zmluvy, ktoré by mali byť vyvážené. Súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 199 eur a žiadnym spôsobom sa v odôvodnení rozsudku nevyssporiadal s podstatnou skutočnosťou, že žalovaný vedome, úmyselne a

hrubým spôsobom porušoval svoju základnú zmluvnú povinnosť, keď sa dostal do omeškania s úhradou ceny za poskytnuté služby už na začiatku zmluvného vzťahu, pričom bola dohodnutá viazanosť na 24 mesiacov. Týmto rozhodnutím súd prvej inštancie podstatným spôsobom zvýhodnil žalovaného, ktorý od vzniku zmluvného vzťahu úmyselne porušoval svoje povinnosti. Keďže sa súd prvej inštancie s touto skutočnosťou žiadnym spôsobom nevysporiadal, považoval žalobca rozsudok za nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný. K fixne uvedenej výške zmluvnej pokuty doplnil, že v súčasnosti už využíva model výpočtu zmluvnej pokuty podľa dĺžky nezotrvania v zmluvnom vzťahu počas viazanosti. Aj napriek starej formulácii zmluvnej pokuty sa však v tomto spore jedná o dlžníka, ktorého zmluvný vzťah zanikol už na začiatku viazanosti, a to zavinením žalovaného, preto je namieste sankcionovať žalovaného v plnej výške, keďže nie je dôvod znižovať zmluvnú pokutu z dôvodu, že by žalovanému chýbalo do ukončenia viazanosti napr. jeden/dva mesiace. K primeranosti zmluvnej pokuty uviedol, že si od žalovaného uplatňuje zmluvnú pokutu vo výške 199 eur, ktorá predstavuje sankciu za to, že pre porušenie povinnosti žalovaného došlo k ukončeniu zmluvy uzavretej s viazanosťou pred uplynutím doby viazanosti. Medzi žalobcom a žalovaným bola dohodnutá viazanosť 24 mesiacov, t.j. od 7.6.2013 do 7.6.2015. Viazanosť bola dohodnutá kvôli akciovým benefitom, ktoré žalobca poskytol žalovanému. Jednalo sa o akciovú zníženú cenu za poskytnutú službu, o zľavnené zariadenie služby vo výške 59 eur (inak spoplatnené sumou 99 eur) a o poskytnutie wifi routera do bezplatného užívania. Keďže zo strany žalovaného došlo k ukončeniu zmluvy počas doby viazanosti už po cca štyroch mesiacoch, žalobca prišiel tiež o zvyšnú sumu, ktorú mu mal žalovaný uhradiť za plánované využívanie služieb do konca viazanosti. Zmluvná pokuta bola dohodnutá platne a výška zmluvnej pokuty objektívne nevyvolávala značný nepomer v právach a povinnostiach zúčastnených strán v neprospech spotrebiteľa. Sankcia bola primeraná hodnote výhod poskytnutých žalovanému a škode vzniknutej na strane žalobcu. Nepriznaním nároku na zmluvnú pokutu by sa spôsobilo nepomerne výhodnejšie postavenie žalovaného, ktorý dlhodobo a vedome porušoval svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy a využíval benefity žalobcu len po obmedzenú dobu. Pre doplnenie uviedol, že disponuje niekoľkými desiatkami právoplatných súdnych rozhodnutí, kde zmluvná pokuta vo výške 199 eur nebola doposiaľ nikdy v plnom rozsahu zamietnutá. Buď bola priznaná v plnom rozsahu alebo bola primerane moderovaná s ohľadom na dĺžku nedodržanej viazanosti. Preto v prípade, ak by sa súd nestotožnil s vyššie uvedenou argumentáciou a nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty v plnej výške, navrhol, aby súd postupoval podľa § 545a Občianskeho zákonníka a zmluvnú pokutu primerane znížil.

9. Záverom uviedol, že v prejednávanej veci boli splnené podmienky na priznanie zmluvných pokút vo výške 299 eur s príslušenstvom, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 453,80 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 154,80 eura od 11.7.2013 do zaplatenia, vo výške 5,25 % ročne zo sumy 199 eur od 21.11.2013 do zaplatenia a vo výške 5,25 % ročne zo sumy 100 eur od 3.12.2013 do zaplatenia a k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie a trovy odvolacieho konania.

10. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

11. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti výroku II. a vo výroku III. vecne správny; výrok IV. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie bolo potrebné ako nedôvodný zrušiť. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25.4.2019 v zmysle § 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.

12. Pre jednoznačné vymedzenie rozsahu odvolania a predmetu odvolacieho konania, bolo potrebné posudzovať obsah odvolania žalobcu podľa § 124 ods. 1 C.s.p. Z odôvodnenia odvolania, rovnako ako z odvolacieho návrhu žalobcu vyplývalo, že odvolanie smerovalo proti výroku II. napadnutého rozsudku v časti, v ktorej súd prvej inštancie zamietol žalobu o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 299 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 199 eur od 21.11.2013 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 100 eur od 3.12.2013 do zaplatenia, ako aj proti výrokom III. a IV. napadnutého rozsudku, ktorými súd prvej inštancie určil neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve o pripojení a vo Všeobecných podmienkach. Nepriznanie nároku na zaplatenie vyššie uvedených zmluvných pokút bolo totiž podmienené práve prijatím záveru súdu prvej

inštancie o neprijateľnosti zmluvných podmienok špecifikovaných vo výrokoch III. a IV. napadnutého rozsudku.

13. Súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 199 eur s príslušenstvom, ktorú si žalobca uplatnil titulom porušenia povinnosti žalovaného zotrvať v zmluvnom záväzku počas celej doby viazanosti tak, ako bola táto zmluvná podmienka dojednaná v bode 9 zmluvy o pripojení v spojení s bodom 2.3. ods. 4 Všeobecných podmienok. Svoje rozhodnutie vo vzťahu k takto uplatnenej zmluvnej pokute odôvodnil tým, že žalobca v konaní nepreukázal, že vyššie uvedené ustanovenia ukladajúce povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu boli individuálne dojednané, keďže žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy o pripojení. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že dohodnutie zmluvnej pokuty spočívajúcej v povinnosti spotrebiteľa platiť určitú peňažnú čiastku dodávateľovi za nezotrvanie v zmluvnom vzťahu bez toho, aby zmluvná pokuta zohľadňovala, ako dlho spotrebiteľ na základe daného zmluvného vzťahu plnil, vytváralo značnú nerovnováhu v spotrebiteľskom vzťahu v neprospech spotrebiteľa, v dôsledku čoho predstavovali predmetné zmluvné dojednania neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto boli neplatné.

14. So záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého nebolo možné vyhovieť návrhu žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 199 eur s príslušenstvom, v dôsledku neprijateľnosti tejto podmienky podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bolo v odvolacom konaní potrebné sa stotožniť. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie bolo zrejmé, že bod 9 zmluvy o pripojení, obdobne ako ani bod 2.3. ods. 4 Všeobecných podmienok, neboli výsledkom predchádzajúceho vzájomného konsenzu a prejavu slobodnej vôle oboch zmluvných strán, žalobcu ako dodávateľa a žalovaného ako spotrebiteľa, teda nešlo o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Predmetné dojednanie malo totiž charakter štandardnej zmluvnej podmienky používanej žalobcom pri uzatváraní zmlúv o pripojení, bolo súčasťou vopred predtlačenej formulára a žalobca ako dodávateľ v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal, že by táto podmienka bola výsledkom individuálneho dojednania medzi ním a spotrebiteľom tak, ako mu táto povinnosť vyplýva z § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Po preskúmaní jej obsahu bolo tiež potrebné konštatovať, že táto jednoznačne zakladala nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to jednak z dôvodu jej jednostrannej adresnosti, pevne stanovenej sadzby a neurčitého rozsahu a povahy sankcionovaných porušení povinností vyplývajúcich zo zmluvy o pripojení alebo Všeobecných podmienok.

15. Z dikcie bodu 9 zmluvy o pripojení (prihliadajúc aj na jej ostatný obsah) vyplýva, že sankcia za porušenie zmluvných povinností vyplývajúcich z predmetnej zmluvy, v podobe zmluvnej pokuty vo výške 199 eur, zaťažovala výlučne spotrebiteľa. Porušenie zmluvných povinností zo strany dodávateľa zmluva o pripojení nepredpokladá a nesankcionuje, čo nemožno považovať za primerané vyváženie práv a povinností účastníkov spotrebiteľskej zmluvy. Hoci žalobca v odvolaní poukazoval na to, že uvedená zmluvná pokuta bola primeraná s ohľadom na povahu, obsah a osobitosti právneho úkonu, ako i na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy, najmä z hľadiska sankcionovania neplnenia povinností na strane oboch účastníkov zmluvy, ktoré by mali byť vyvážené, tejto procesnej argumentácii nebolo možné v konaní pred odvolacím súdom priznať úspech. Z obsahu zmluvy o pripojení nevyplýva žiadna sankcia, ktorá by mala byť následkom porušenia zmluvy zo strany žalobcu ako dodávateľa a ani sám žalobca žiadnu konkrétnu sankciu pre uvedený prípad v konaní pred súdom prvej inštancie, rovnako ako ani v podanom odvolaní, neuviedol. Túto námietku žalobcu teda nebolo možné považovať za dôvodnú.

16. Ďalej je potrebné poukázať na to, že bod 9 zmluvy o pripojení sankcionuje zmluvnou pokutou akékoľvek porušenie zmluvných povinností zo strany spotrebiteľa. Takto široko koncipované vymedzenie zmluvnej pokuty zaťažujúcej výlučne spotrebiteľa je potrebné v spotrebiteľských zmluvných vzťahoch považovať za neprimerané a neprípustné, keďže v tomto znení umožňuje dodávateľovi uplatňovať si od spotrebiteľa zmluvnú pokutu v pomerne vysokej sume i za nepodstatné porušenie zmluvy a takému zmluvnému dojednaniu v spotrebiteľskej zmluve nie je možné priznať v konaní pred súdom ochranu. Zároveň nemožno opomenúť skutočnosť, že okrem absencie vymedzenia zmluvných povinností, ktorých porušenie je sankcionované zmluvnou pokutou, zmluvné dojednanie upravujúce zmluvnú pokutu neumožňuje prihliadať na dobu zotrvania spotrebiteľa v dohodnutom záväzku, počas ktorej spotrebiteľ na základe zmluvy riadne plnil. Hoci v prejednávanej veci došlo zo strany žalovaného ako spotrebiteľa k porušeniu zmluvnej povinnosti zotrvať v zmluvnom záväzku relatívne krátko po jej uzatvorení, žalobcovi by nič nebránilo uplatniť si zmluvnú pokutu v plnej výške aj keby žalovaný riadne plnil všetky zmluvné

povinnosti, ak by k porušeniu zmluvy došlo krátko pred koncom viazanosti alebo aj po jej uplynutí, a preto toto dojednanie nemohlo obstáť v rámci súdnej kontroly neprijateľných podmienok tak, ako na tom trval žalobca v podanom odvolaní.

17. Správnosť záveru súdu prvej inštancie ohľadom neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky nemohlo zmeniť ani konštatovanie žalobcu k fixne uvedenej výške zmluvnej pokuty, podľa ktorého v súčasnosti už využíva model výpočtu zmluvnej pokuty podľa dĺžky nezotrvania v zmluvnom vzťahu počas viazanosti. Toto tvrdenie žalobcu bolo totiž vo vzťahu k posudzovaniu dôvodnosti podanej žaloby celkom irelevantné, keďže zmluva o pripojení uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným takéto ustanovenie o spôsobe výpočtu výšky zmluvnej pokuty neobsahovala.

18. Žalobca ďalej poukázal na to, že napriek starej formulácii zmluvnej pokuty išlo v predmetnom spore o dlžníka, ktorého zmluvný vzťah zanikol už na začiatku viazanosti zavinením žalovaného, v dôsledku čoho bolo dôvodné sankcionovať žalovaného v plnej výške, keďže nebol daný dôvod znížovať zmluvnú pokutu z dôvodu, že by žalovanému chýbalo do ukončenia viazanosti napr. jeden/dva mesiace. K tejto námietke je potrebné uviesť, že pri posudzovaní neprijateľnosti vyššie označeného zmluvného dojednania bolo rozhodujúce, že zmluvná pokuta bola dohodnutá paušálne bez ohľadu na to, či k porušeniu povinnosti dôjde na začiatku zmluvného vzťahu alebo na jeho konci, čo objektívne vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, a to najmä s prihliadnutím na riziko uplatňovania zmluvnej pokuty aj za najmenej podstatné porušenie zmluvných ustanovení zo strany spotrebiteľa. Zároveň platí, že súd pri hodnotení neprijateľnosti zmluvných dojednaní v spotrebiteľských zmluvách v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka posudzuje znenie zmluvného dojednania v abstraktnej rovine (tzn. bez ohľadu na to, za akých konkrétnych okolností pristupuje dodávateľ k jeho uplatneniu), keďže už samotné zahrnutie neprijateľného zmluvného dojednania (v prejednávanej veci zmluvnej pokuty vo výške 199 eur, ktorou možno sankcionovať iba spotrebiteľa, za akékoľvek porušenie zmluvy a bez možnosti prihliadnutia na povahu porušenia zmluvy a dĺžku trvania záväzku) do obsahu spotrebiteľskej zmluvy alebo jej neoddeliteľnej súčasti predstavuje zo strany dodávateľa porušenie zákonných ustanovení na ochranu spotrebiteľa. Z objektívneho hľadiska platí, že pokiaľ zmluvné dojednanie nebolo individuálne dojednané a spôsobilo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, v dôsledku čoho je v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľné a v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka tiež neplatné, táto neplatnosť zmluvného dojednania nie je podmienená dĺžkou trvania záväzku pred porušením povinnosti, ktoré predpokladá uplatnenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Neprijateľná zmluvná podmienka je totiž neplatná v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy rovnako, ako je neplatná v období krátko pred uplynutím viazanosti príslušným zmluvným záväzkom, a preto skutočnosť, že k porušeniu zmluvného dojednania došlo krátko po uzatvorení zmluvy, a preto podľa žalobcu nebola výška zmluvnej pokuty neprimeraná, nemala na vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky žiaden vplyv.

19. Okrem toho je v súvislosti s odvolacou argumentáciou žalobcu potrebné poukázať na to, že v konaní pred súdom neprichádzala do úvahy ani moderácia zmluvnej pokuty podľa § 545a Občianskeho zákonníka tak, ako to navrhoval žalobca, keďže dojednanie zmluvnej pokuty v bode 9 zmluvy o pripojení predstavovalo neprijateľnú zmluvnú podmienku, v dôsledku čoho bolo toto dojednanie podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné, a z takto neplatne dojednaného ustanovenia zmluvy o pripojení nebolo možné v konaní pred súdom priznať žalobcovi plnenie.

20. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu na zmluvnú pokutu vo výške 199 eur bez toho, aby sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal s podstatnou skutočnosťou, že žalovaný vedome, úmyselne a hrubým spôsobom porušil svoju základnú zmluvnú povinnosť, keď sa dostal do omeškania s úhradou ceny za poskytnuté služby už na začiatku zmluvného vzťahu, pričom bola dohodnutá viazanosť na 24 mesiacov, v dôsledku čoho považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že otázka porušenia povinnosti žalovaného zotrvať v zmluvnom záväzku počas celej doby viazanosti nebola v konaní pred súdom prvej inštancie sporná a súd prvej inštancie z tejto skutočnosti vychádzal, keď žalovanému vo výroku I. uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi cenu poskytnutého plnenia. Pokiaľ súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa bodu 9 zmluvy o pripojení, dôvodom tohto rozhodnutia bola neplatnosť jej dojednania, ktorá jej priznanie v konaní pred súdom vylučovala, a nie skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nedostatočným spôsobom

vysporiadal s procesnou argumentáciou žalobcu spočívajúcou v poukaze na porušenie povinností zo strany žalovaného.

21. Vzhľadom na to, že dojednanie zmluvnej pokuty vo výške 199 eur za porušenie povinností podľa bodu 9 zmluvy o pripojení v spojení s podmienkou uvedenou v bode 2.3. ods. 4 Všeobecných podmienok bolo neprijateľnou zmluvnou podmienkou, postupoval súd prvej inštancie správne, keď nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 199 eur s príslušenstvom, ako nedôvodný vo výroku II. napadnutého rozsudku zamietol. Rovnaké dôvody, pre ktoré nebolo možné priznať nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 199 eur, zakladali tiež dôvodnosť výroku III. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie postupom podľa § 298 C.s.p. určil, že zmluvné dojednanie uvedené v bode 9 zmluvy o pripojení v spojení s podmienkou uvedenou v bode 2.3. ods. 4 Všeobecných podmienok je neprijateľné, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. ako vecne správny potvrdil.

22. Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že súd prvej inštancie považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú v bode 2.5.4. ods. 1 Všeobecných podmienok a na základe vyslovenia záveru o neprijateľnosti daného zmluvného dojednania žalobu v časti o uloženie povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 100 eur s príslušenstvom, titulom nevrátenia zapožičaných zariadení, zamietol. Konkrétne namietal, že súd prvej inštancie bez bližšieho skúmania uviedol, že z takto dohodnutej zmluvnej podmienky nemožno žalobcovi priznať plnenie, pritom sa nezaoberal tým, že sa jednalo o zmluvnú podmienku, ktorá nespôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto nebolo na platnosť takej podmienky nevyhnutné, aby táto bola individuálne dojednaná.

23. V súvislosti s posudzovaním dôvodnosti žaloby v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 100 eur s príslušenstvom, dojednanej v bode 2.5.4. ods. 1 Všeobecných podmienok, bolo v konaní pred súdom primárne nevyhnutné zaoberať sa platnosťou dojednania tohto zmluvného ustanovenia, a to nielen s ohľadom na to, či toto nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale predovšetkým titulom naplnenia zákonom vyžadovanej formy dojednania zmluvnej pokuty. Vzhľadom na to, že táto otázka nebola predmetom posudzovania v konaní pred súdom prvej inštancie, strany sporu boli odvolacím súdom podľa § 382 C.s.p. vyzvané na vyjadrenie sa k možnému použitiu § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého možno zmluvnú pokutu dohodnúť len písomne, pričom v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo spôsob jej určenia, v spojení s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je právny úkon neplatný, ak nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov.

24. Žalobca k novej aplikácii § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo svojom vyjadrení uviedol, že písomná forma dohodnutia zmluvnej pokuty, vrátane určitej jej výšky, bola dodržaná, pričom pri uplatnení pokuty vo výške 199 eur sa žalobca opieral o obsah bodu 9 zmluvy o pripojení v spojení s bodom 2.3. ods. 4 písm. a) Všeobecných podmienok a pri uplatnení zmluvnej pokuty vo výške 100 eur sa opieral o bod 2.5.4. ods. 1 Všeobecných podmienok. K týmto žalovaným pristúpil svojím vlastnoručným podpisom zmluvy o pripojení, ktorá v bode 5 uvádza, že vzťahy medzi sporovými stranami sú stanovené Všeobecnými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o pripojení. So zmluvou o pripojení a jej neoddeliteľnou prílohou sa žalovaný podľa žalobcu oboznámil a podpísal ju.

25. Z vyššie uvedených ustanovení Občianskeho zákonníka vyplýva, že nevyhnutným predpokladom platnosti dojednania zmluvnej pokuty je jej písomná forma. Písomná forma právneho úkonu alebo zmluvného dojednania je zachovaná pri splnení dvoch základných podmienok, ktorými sú písomnosť, spočívajúca v tom, že obsah právneho úkonu alebo dojednania je zachytený v texte listiny a podpis konajúcej osoby. Preto ak nie sú obchodné podmienky podpísané, platí, že dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté, a pre ktoré zákon výslovne vyžaduje písomnú formu, sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 245/2010, zo dňa 30.11.2011, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/85/2018-75, zo dňa 13.12.2018, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/422/2014, zo dňa 1.4.2015, a pod.).

26. Žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 100 eur s príslušenstvom, poukazom na bod 2.5.4. ods. 1 Všeobecných podmienok. Všeobecné podmienky žalobcu mali štandardný, formulárový charakter, ktorého obsah nebol vopred individuálne

dojednaný so žalovaným ako spotrebiteľom a listina, na ktorej bol zachytený ich obsah, nebola žalovaným osobitne podpísaná. Hoci zmluva o pripojení, podpísaná žalovaným dňa 7.6.2013, v bode 5 na tieto Všeobecné podmienky žalobcu odkazuje a priznáva im status neoddeliteľnej súčasti zmluvy o pripojení, na účely posudzovania platnosti dojednaní zmluvnej pokuty, titulom zachovania písomnej formy tohto dojednaní, nie je dojednanie zmluvnej pokuty vo Všeobecných podmienkach žalobcu poukazom na § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov, postačujúce. Preto bolo potrebné konštatovať, že zmluvná pokuta vo výške 100 eur za nevrátenie prepožičaných alebo prenajatých zariadení nebola medzi stranami sporu platne dojednaná, a preto nebolo možné v konaní pred súdom uložiť žalovanému povinnosť uvedenú zmluvnú pokutu zaplatiť.

27. Súd prvej inštancie preto rozhodol správne, keď vo výroku II. napadnutého rozsudku žalobou uplatnený nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 100 eur s príslušenstvom ako nedôvodný zamietol. K uvedenému je však potrebné poznamenať, že nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 100 eur s príslušenstvom bolo potrebné zamietnuť z dôvodu absolútnej neplatnosti dojednaní zmluvnej pokuty pre nedostatok písomnej formy tohto úkonu, keďže pri neplatnosti dojednaní o zmluvnej pokute z dôvodu nedostatku zákonom vyžadovanej formy bolo ďalšie hodnotenie jej neprijateľnosti v zmysle kritérií uvedených v § 53 Občianskeho zákonníka, nadbytočné.

28. Žalobca v napadnutom odvolaní namietal i správnosť výroku IV. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných podmienkach v bode č. 2.5.4. v znení: „V prípade ukončenia zmluvy je účastník povinný vrátiť poskytovateľovi na adresu kontaktného centra alebo iným dohodnutým spôsobom všetky zariadenia, doplnkové zariadenia či iné súčasti, ktoré mu boli zapožičané alebo prenajaté, a to do 30 dní od zániku zmluvy. Pre prípad porušenia tejto povinnosti sa účastník zaväzuje zaplatiť poskytovateľovi zmluvnú pokutu vo výške 100 eur za každé jedno porušenie povinnosti,“ je neprijateľná zmluvná podmienka. Túto časť odvolania odôvodnil poukazom na to, že uvedené zákonné ustanovenie nespôsobovalo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, v dôsledku čoho nebolo potrebné, aby toto ustanovenie bolo medzi účastníkmi zmluvy individuálne dojednané.

29. V súvislosti s odôvodnením výroku IV. napadnutého rozsudku je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie správne ustálil, že uvedená zmluvná podmienka nebola výsledkom individuálneho dojednaní zmluvných strán, keďže predstavovala dojednanie štandardného, formulároveho charakteru, ktoré spotrebiteľ nemohol pred uzatvorením zmluvy o pripojení žiadnym spôsobom ovplyvniť. Pri ďalšom hodnotení vecnej správnosti napadnutého výroku bolo potrebné posudzovať jednotlivé časti citovaného ustanovenia osobitne, keďže sa na ne vzťahoval s ohľadom na platnosť ich dojednaní odlišný právny režim. Pokiaľ ide o prvú vetu citovaného ustanovenia, odvolací súd poukazuje na to, že predmetným ustanovením uložená povinnosť spotrebiteľa vrátiť po zániku zmluvy o pripojení všetky prepožičané alebo prenajaté zariadenia, nemožno bez ďalšieho považovať za ustanovenie spôsobujúce hrubú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo ostatne konštatoval i súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, a tiež tvrdil žalobca v podanom odvolaní. Vo vzťahu k druhej vete citovaného ustanovenia, ktorým bola dojednaná zmluvná pokuta vo výške 100 eur pre prípad nevrátenia prepožičaných alebo prenajatých zariadení, je potrebné uviesť, že táto povinnosť nebola nikdy medzi stranami sporu platne dojednaná v dôsledku absencie písomnej formy ustanovenia o zmluvnej pokute (§ 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a tento nedostatok písomnej formy mal za následok nemožnosť úspešne sa v konaní pred súdom domáhať priznania plnenia na základe takto koncipovanej zmluvnej podmienky. Súd prvej inštancie teda vo výroku IV. napadnutého rozsudku určil neprijateľnou zmluvnú podmienku, ktorá v prvej časti svojho znenia nespĺňala kritériá neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka a v druhej časti bola absolútne neplatná z dôvodu nedostatku formy právneho úkonu, v dôsledku ktorej bolo hodnotenie jej neprijateľnosti v zmysle kritérií uvedených v § 53 Občianskeho zákonníka nadbytočné. S ohľadom na vyššie uvedené nepovažoval odvolací súd vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky zakotvenej v bode 2.5.4. Všeobecných podmienok za dôvodné, a preto odvolací súd výrok IV. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 391 C.s.p. zrušil.

30. Po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, bolo možné v odvolacom konaní konštatovať, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal

s procesnou argumentáciou strán sporu, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutkového stavu veci a posúdenie dôvodnosti nároku uplatneného podanou žalobou. Na základe vykonaného právneho posúdenia veci bolo možné konštatovať (s výnimkou výroku IV.), vecnú správnosť výrokov napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie svoje závery jasne a zrozumiteľne v napadnutom rozsudku odôvodnil, čím zároveň naplnil požiadavky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p., a teda napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nebol nepreskúmateľný tak, ako sa tejto vady dovoľával žalobca v podanom odvolaní.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. Vzhľadom na predmet odvolacieho konania bolo možné konštatovať, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný vo vzťahu k napadnutému výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol odvolacím súdom zrušený, žalovaný vo vzťahu k napadnutej časti výroku II. a vo výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré boli odvolacím súdom potvrdené. Z uvedeného vyplýva, že v odvolacom konaní bol z procesného hľadiska úspešnejší žalovaný, v dôsledku čoho mu prináležalo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže mu však v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, odvolací súd mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznal.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).